

[Per Hækkerup.]

sig. Desværre var det samme tilfældet med det radikale venstre. Hvis man havde lejlighed til at følge nogle af de udtalelser, der blev fremsat offentligt i gårsdagens løb, så var det i hvert fald tydeligt, at der også var store vanskeligheder inden for det radikale venstre med hensyn til at finde ud af, hvilken holdning man skulle indtage. Ligeledes liberalt centrum mangler vi en klar tilkendegivelse fra.

Over for denne usikkerhed, som måske kan være naturlig, synes jeg nok, man har lov til at forvente af politiske partier, der ved, at i en sådan situation skal der handles hurtigt, at man trods besværlighederne alligevel finder ud af, hvad man vil råde regeringen til at gøre, og jeg finder, at det er en svaghed hos oppositionen, at man ikke i gårsdagens løb var i stand til at give regeringen noget råd ud over det, vi altså har fået fra det konservative folkeparti. Til gengæld vil jeg tro, at man i befolkningen i almindelighed har indtrykket af, at regeringen her har handlet resolut, og at den med det standpunkt, den er endt i, har indtaget en fast og en rimelig holdning.

Henry Christensen: Den beslutning, som statsministeren nu har givet folketinget meddelelse om, nemlig at den danske krone nedskrives, hvorefter Danmark og Spanien som de eneste lande på det vesteuropæiske fastland følger i kølvandet på den engelske devaluering, vil, uden at jeg dermed har sagt noget om dens nødvendighed, i den danske befolkning blive opfattet som en ulykkelig beslutning eller en ulykkelig konstatering af, hvad udviklingen har ført os til. Formelt er beslutningen regeringens, reelt må vi forudsætte beslutningen parlamentarisk dækket foruden af socialdemokratiet også af regeringens samarbejdspartner og parlamentariske støtteparti, SF, med hvilket parti vi forstår statsministeren har ført separate forhandlinger. På denne baggrund og under de herskende parlamentariske magtforhold her i det høje ting vil folketingets øvrige partier ikke have anden reel mulighed end at notere den trufne beslutning som en kendsgerning.

Man kan så spørge: hvorfor devaluering? Statsministeren har i de sidste par dage gentagne gange fremført og gentaget det i

dag, og det blev også gentaget af hr. Per Hækkerup: ingen selvstændig dansk devaluering uden en forudgående engelsk devaluering i den givne situation. Men den forklaring, som jeg naturligvis ikke kan bestride, kan i hvert fald ikke stå alene. Andre lande med stor samhandel med England har desuagtet ikke fulgt den engelske devaluering hverken helt eller delvis op. Det er en anden situation end i 1949, hvor baggrunden dengang var hele Vesteuropas svage økonomi i forhold til USA. Der må derfor være en række selvstændige faktorer i den danske økonomi, som bevirker, at regeringen har truffet en anden beslutning for Danmarks vedkommende, end der er truffet i de øvrige vesteuropæiske lande.

Det er nok heller ikke så svært at få øje på disse selvstændige faktorer. Danmark er markeds-mæssigt placeret i EFTA, i det markedsområde, hvori England er den store handelspartner, og den engelske devaluering betyder jo direkte, at vor nærmeste og største konkurrent inden for det markedsområde, vi er placeret i, nedsætter sine priser med 14,3 pct. Det betyder, at den danske eksport til de øvrige EFTA-lande udsættes for en væsentlig kraftigere konkurrence fra de engelske producenter, og det betyder for det andet direkte for Danmarks vedkommende, at indtjeningen ved den danske eksport til England forringes stærkt, når England devaluerer.

For det andet: Danmark har nu på tredje år i træk et meget stort underskud på sin betalingsbalance, og vi har ikke valuta-reserver eksempelvis i tilsvarende omfang som Sverige. Vi har i for høj grad i Danmark levet over evne.

For det tredje: vi har i Danmark gennem de senere år haft en alt for kraftig omkostningsudvikling eller inflation. Vi har bevilget hinanden indkomster, som der ikke var produktionsmæssig dækning bag. Derved har vi forringet Danmarks konkurrenceevne afgørende, og dette smerter alvorligt til os nu.

For det fjerde: virkningerne heraf er sammen med den almindelige afmatning i konjunkturerne en række betydelige og stigende vanskeligheder for store dele af Danmarks erhverv, der er afhængige af konkurrence udefra, hvad enten de møder konkurrencen på de fremmede markeder eller i Danmark.